

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Roserne, 1787

Citation: Baggesen, Jens: "Roserne, 1787", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling. - 1899*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid55768/facsimile.pdf> (tilgået 17. oktober 2021)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

„Nu hans Støv i Jorden rolig hviler,
„Qvæget i en stille Slummers Fred;
„Men hans Stæl fra lyse Himle smiler
„End i Solnesønnen til os ned.“

Alt forvandt, og Sang og Glands bortvege;
Tungt igjen jeg følte Støvet's Baand;
Men imellem topforgyldte Ege
Svæved end, o Reventlou! din Uand;
Og jeg priiste Gud, som lod dig blive
Fyrstens Raad og Ven, og Landets Eyst,
Og som dig en Broder vilde give
Stor som du i alle Godes Bryst.

Roserne.

Da jeg fik dem.

Skønne, kælne Roser! visner ikke!
Blomstrer trygge her hos eders Ven!
Eders spæde Torne frit ham stikke!
Eders Duft helbreder ham igjen.
Eders kælne Spyd onsonst ham true;
Gierne lider han, hvad Amor leed,
for i eders Purpursmil at stue
Billedet paa stien Ufyldighed.

Skønne, kælne Roser! visner ikke!
Duster indtil Dagens Ende sødt!
Duster end i Nattens Diebliffe,
Naar Naturens sidste Smil er dødt!